

DOM

afsagt den 30. juni 2017 af Vestre Landsrets 12. afdeling (dommerne Dorte Jensen, Lis Frost og Lone Kudahl (kst.)) i ankesag

V.L. B-1750-13

[virksomhed 1]

(advokat Carsten Led-Jensen, Aarhus)

mod

Ligebehandlingsnævnet som mandatar for [person 1]

(Kammeradvokaten ved advokat Rass Holdgaard, København)

Retten i Viborg har den 5. februar 2013 afsagt dom i 1. instans (rettens nr. BS 1-1565/2011).

Dommen er med Procesbevillingsnævnets tilladelse af 13. juni 2013 anket til landsretten.

Påstande mv.

Ved hovedforhandlingens indledning den 26. november 2014 har appellanten, [virksomhed 1], gentaget sin frifindelsespåstand for byretten.

Indstævnte, Ligebehandlingsnævnet som mandatar for [person 1] (Ligebehandlingsnævnet), har påstået dommen stadfæstet.

Under proceduren ved hovedforhandlingen rejste retten efter advokaternes 1. indlæg spørgsmålet, om parterne under sagens forberedelse havde overvejet, om der kunne være behov for præjudiciel forelæggelse for EU-domstolen i relation til, hvorledes begrebet ”etnisk oprindelse” skal forstås, jf. herved bl.a. bemærkningerne i betænkning nr. 1422 om

gennemførelsen i dansk ret af direktivet om etnisk ligebehandling, side 36, nederst, og bemærkningerne i advokaternes procedurer om national oprindelse og nationalitet.

Spørgsmålet blev drøftet.

Det blev aftalt, at advokaterne hver skulle afgive et processkrift om spørgsmålet.

Ved processkrift af 19. januar 2015 anmodede [virksomhed 1] landsretten om præjudiciel forelæggelse af sagen for EU-domstolen.

Den 2. februar 2015 meddelte Ligebehandlingsnævnet, at der ikke var indsigelse mod [virksomhed 1]s begæring om forelæggelse for EU-domstolen.

Den 19. februar 2015 besluttede landsretten, at der skulle ske præjudiciel forelæggelse, og der blev fastsat frist for parterne til at indlevere udkast til forelæggelseskendelse.

Den 17. november 2015 afsagde landsretten kendelse, hvori EU-domstolen blev anmodet om at besvare følgende spørgsmål:

- ”1. Skal forbuddet mod direkte forskelsbehandling på grund af etnisk oprindelse i artikel 2, stk. 2, litra a), i Rådets direktiv nr. 2000/43/EF om gennemførelse af princippet om ligebehandling af alle, uanset race eller etnisk oprindelse fortolkes således, at det er til hinder for en praksis som den i den foreliggende sag, hvorefter personer, der er født uden for Norden, en medlemsstat eller Schweiz eller Liechtenstein, behandles ringere end personer, der er født i Norden, en medlemsstat eller Schweiz eller Liechtenstein i en tilsvarende situation?
2. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, udgør en sådan praksis - med mindre den er objektivt begrundet i et legitimt mål, og midlerne til at opfylde det er hensigtsmæssige og nødvendige - da indirekte forskelsbehandling på grund af etnisk oprindelse som fastsat i artikel 2, stk. 2, litra b), i Rådets direktiv nr. 2000/43/EF?
3. Såfremt det andet spørgsmål besvares bekræftende, vil en sådan praksis principielt kunne retfærdiggøres som et hensigtsmæssigt og nødvendigt middel til varetagelse af det skærpede kundelegitimationskrav, som er fastsat i artikel 13 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 2005/60/EF af 26. oktober 2005 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvaskning af penge og finansiering af terrorisme?”

Den 6. april 2017 har EU-domstolen (Første Afdeling) afsagt dom i sagen (C-668/15). Af dommen fremgår bl.a. følgende:

”Artikel 2, stk. 2, litra a) og b), i Rådets direktiv 2000/43/EF af 29. juni 2000 om gennemførelse af princippet om ligebehandling af alle uanset race eller etnisk oprindelse skal fortolkes således, at den ikke er til hinder for et kreditinstituts praksis, hvorefter en kunde, hvis kørekort angiver et andet fødeland end en medlemsstat i Den Europæiske Union eller i Den Europæiske Frihandelssammenslutning, pålægges et krav om at fremlægge supplerende legitimation i form af en kopi af pas eller opholdstilladelse.”

Ved brev af 4. maj 2017 har Ligebehandlingsnævnet herefter taget bekræftende til genmæle over for [virksomhed 1]’ frifindelsespåstand.

Landsrettens begrundelse og resultat

Ligebehandlingsnævnet som mandatar for [person 1] har på baggrund af EU-Domstolens afgørelse frafaldet sin påstand om stadfæstelse og har taget bekræftende til genmæle over for [virksomhed 1]s påstand.

Landsretten tager herefter [virksomhed 1]s påstand om frifindelse til følge.

Efter sagens udfald sammenholdt med parternes påstande skal Ligebehandlingsnævnet som mandatar for [person 1] betale sagsomkostninger for begge retter til [virksomhed 1] med i alt 130.250 kr. Beløbet omfatter 29.500 kr. til udgifter til advokat inklusive moms for byretten, 750 kr. til retsafgift for landsretten og 100.000 kr. til udgifter til advokat inklusive moms for landsretten. Der er ved fastsættelsen af udgifterne til advokat taget hensyn til på den ene side sagens begrænsede værdi, og på den anden side sagens omfang og forløb, herunder at sagen under behandlingen for landsretten har været forelagt for EU-domstolen.

Thikendesforret:

[virksomhed 1] frifindes.

Ligebehandlingsnævnet som mandatar for [person 1] skal betale sagens omkostninger for begge retter til [virksomhed 1] med 130.250 kr.

De idømte sagsomkostninger, der skal betales inden 14 dage, forrentes efter rentelovens § 8 a.

Dorte Jensen

Lis Frost

Lone Kudahl
(kst.)

Udskriften udstedes uden betaling.

Udskriftens rigtighed bekræftes.

Vestre Landsret,

Viborg den 30. juni 2017

Helle H. Nielsen

sektionsleder